

Csend lett. Félelmetes csend.

Mintha az öt napja tomboló, örült ámokfutásába belehalt volna a vihar.

Halálosan elfáradhatott, hisz ennyi tere sohasem volt még a pusztításhoz. Az égígérő hatalmas őserdő évezredekén át ellenállt, uralta, irányította - s csak annyit engedélyezett a viharoknak, amennyi a saját megújulásához volt szükséges.

De a tábor tízezer munkaszolgálatosa a hat év alatt akkora sebeket ejtett az erdőn, hogy megfordította a természet erőviszonyait. Óriási dombok keletkeztek a kitépott fákból és hóból, félig betemetve a hatalmas tábor barakkjait is.

Kitisztult az ég.

A nap jeges sugarai szikráztak a hókristályok hátán. Dermesztő volt a csend. De volt benne valami méltóság. Talán ezzel az ünnepélyességgel akart tisztelni a tábor egyetlen magyarja előtt, akinek ez a nap volt már csak az utolsó ünnepe a reménytelenségben.

December huszonnegyediké volt. A karácsony ünnepét a többi rab is megtartotta, hisz ez az ünnep emlékeztetett rá, hogy ők is emberek. Még akkor is, ha elfeledve, eltüntetve a világ szeme előtt kellett élniük, mert így határozott a Vezér. A pravoszláv karácsony nem erre a napra esik. A háborút megnyert, Berlint, - Nyugatot látott győztes katonák alkották a tábort, plusz egy fő, egy magyar, aki öt országban harcolt az oroszok ellen a háború végéig, de most összeforrt a sorsuk. Tisztelték egymást.

Vezényszavak pattogtak. Estére rendbe tették a tábort és környékét, felké-szülve, hogy holnaptól nyújtott műszakban kell dolgozniuk, behozni az ítéletidő miatti termelés kiesést.

A magyar egy fenyő gallyal lépett priccséhez s betűzte azt a felette lévő deszka hasadékába. Itt jó lesz – mondta. S elővett a zsebéből vagy tíz galacsint, amit a reggel kiporciózott fekete kenyéradagjából készített. Gyomra korgott, mint mindig – majd utána megeszem – válaszolt gondolatban ösztöneinek, meg- nyugtatván

azokat. Pufajkája bélésének felfeslett részéből vékony csíkokat szakított, azokkal kötözve fel a „díszeket” a gallyra.

A mécsést a priccsének sarkára, az ág alá helyezte s kezeit összekulcsolva imádkozni kezdett. Rabtársai észre vették, és egymást csitították: „Csend legyen a magyarnak ünnepe, van”.

És csend lett. Félelmetes csend.

Az emberi méltóság, a szeretet, a tisztelet, az összetartozás és a reménytelenség szülte dac csendje.

Az elnémult barakkban mindenki állt.
Csak apám térdelt s mormolt imát.
Könny gördült alá a rabtársak szeméből,
Apám is zokogott s ököl lett kezéből.

A szabadsághoz már elveszett reménye
Az életben maradás volt egyetlen esélye.
Megtörölte szemét s hogy tartsa az életet
Leszedte, s megette az ünnepi díszeket.

*Újrónafő, Gellén Imre
2007. Január*